

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 631/2016-31

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. októbra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Jánom Kotlíkom, Karloveské rameno 6, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 142 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 38 K 39/95 z 5. decembra 2008, ako aj postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 38 K 39/95 pri vyznačovaní doložky právoplatnosti na uznesení sp. zn. 38 K 39/05 z 5. decembra 2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. novembra 2015 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 142 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa

čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 38 K 39/95 z 5. decembra 2008 (ďalej len „napadnuté uznesenie“), ako aj postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 38 K 39/95 pri vyznačovaní doložky právoplatnosti na napadnutom uznesení (ďalej „napadnutý postup“).

2. Sťažovateľ uviedol, že 17. februára 1998 podal krajskému súdu žiadosť o zápis do zoznamu správcov konkurznej podstaty subjekt „[REDAKOVANÉ]“, Advokátska kancelária, [REDAKOVANÉ]“, hoci podľa údajov vyplývajúcich zo spisu uvedenej osoby vedenom na Ministerstve spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“) išlo o zahraničný subjekt – fyzickú osobu s trvalým bydliskom v zahraničí – „[REDAKOVANÉ]“.

3. Dňa 30. júna 1999 bolo krajským súdom vydané v konaní vedenom pod sp. zn. 38 K 39/95 uznesenie o vyhlásení konkurzu na majetok sťažovateľa z dôvodu, že mal viac veriteľov a jeho dlhy presahovali jeho majetok. Za správcu konkurznej podstaty bol vymenovaný advokát [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „správca konkurznej podstaty“ alebo „advokát“). Z tohto uznesenia krajského súdu nevyplývalo, že ide o cudzieho štátneho príslušníka, a táto skutočnosť bola neznáma až do roku 2015. Predmetné rozhodnutie nadobudlo účinnosť 30. júna 1999 vyvesením na úradnej tabuli krajského súdu.

4. Podľa sťažovateľa správca konkurznej podstaty sa od vymenovania do funkcie správcu nevenoval agende sťažovateľa so starostlivosťou riadneho hospodára, napr. rozpracovaný obchodný prípad predaja pohľadávok v rozsahu okolo 14 miliónov USD vôbec nespracoval a nevykonal v ňom žiaden úkon, ponechal bez náležitej odozvy zamietnutie žaloby vo výške 24 miliárd SKK voči spoločnosti [REDAKOVANÉ], a nevyužil všetky právne prostriedky vnútroštátneho a medzinárodného práva proti dôvodu zamietnutia žaloby. Konanie správcu konkurznej podstaty poškodilo sťažovateľa na jeho majetkových právach.

5. Rozhodnutím ministerstva č. 227/2005-52 SKP z 18. augusta 2005 právoplatným 10. septembra 2005 bol advokát vyčiarknutý zo zoznamu správcom konkurznej podstaty. Následne 14. novembra 2005 krajský súd vydal obdobné uznesenie o vyčiarknutí zo zoznamu správcom, a týmto dňom prestal byť (ex offio) advokát správcom konkurznej podstaty a stal sa voči orgánom Slovenskej republiky opäť súkromnou osobou.

6. Krajský súd v konaní vedenom pod sp. zn. 38 K 39/95 potom, ako sa dozvedel o vyčiarknutí advokáta zo zoznamu konkurzných správcom, nevydal žiadne rozhodnutie, ktorým by ho zbavil funkcie správcom v dotknutom konaní a ktorým by vymenoval nového správcom konkurznej podstaty. Naopak, krajský súd s advokátom ďalej komunikoval, stanovoval mu úlohy a stanovoval termíny súdnych úkonov a „prijímal“ jeho ospravedlnenia. Toto všetko sa uskutočnilo počas nasledujúcich rokov 2005, 2006, 2007 a 2008.

7. Až 5. decembra 2008 bolo krajským súdom vydané uznesenie o odvolaní advokáta z funkcie správcom konkurznej podstaty v konaní vedenom pod sp. zn. 38 K 39/95 a za správcom konkurznej podstaty v predmetnom konaní bola ustanovená [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „nová správkyňa konkurznej podstaty“). Uznesenie o jej vymenovaní malo nadobudnúť právoplatnosť a účinnosť 13. januára 2009.

8. Uznesenie krajského súdu sp. zn. 38 K 39/95 z 5. decembra 2008 nebolo podľa názoru sťažovateľa advokátovi riadne doručené, keďže v Bratislave súdnu zásielku prevzala neznáma osoba. Krajský súd napriek uvedenému vyznačil na napadnutom uznesení právoplatnosť.

9. Fakty o bydlisku advokáta ako fyzickej osoby z roku 1998 sa sťažovateľ podľa svojich tvrdení dozvedel v septembri 2015 na ministerstve pri prehliadke archivovaného spisu advokáta.

10. Sťažovateľ ďalej uviedol, že z príslušných právnych predpisov vyplýva, že v čase zápisu advokáta do zoznamu správcov konkurznej podstaty nebolo možné zapísať aj občana iného štátu, a preto bol jeho zápis vykonaný v rozpore so zákonom.

11. Nová správkyňa konkurznej podstaty (v poradí druhá) od svojho vymenovania úplne odignorovala skutočnosť, že predchádzajúci správca je už 5 rokov súkromnou osobou – občanom cudzieho štátu, a požadovala od neho súčinnosť a poskytnutie dokladov a majetkových hodnôt. Svoje úkony vykonávala pod dohľadom krajského súdu, a to v období od roku 2009 do roku 2014. Až v roku 2015 bola novou správkyňou konkurznej podstaty podaná na predchádzajúceho správcu konkurznej podstaty žaloba o náhradu škody z dôvodu opomenutia povinností správcu. Uplynulo teda 10 rokov, než nová správkyňa konkurznej podstaty zareagovala v prospech ochrany práv sťažovateľa a prípadných veriteľov.

12. Podľa sťažovateľa samotné konkurzné konanie na jeho majetok malo byť pre nesplnenie podmienky, že má viacerých veriteľov, zrušené (zastavené). Nesplnením zákonných povinností krajským súdom, ako aj samotnými správcami konkurznej podstaty boli sťažovateľovi spôsobené rozsiahle majetkové, ako aj morálne škody.

13. Podľa sťažovateľa pochybenia krajského súdu v namietanom konaní možno zhrnúť takto:

«Zlyhanie Starého „Správcu“ konkurznej podstaty SKP I tým, že sa nevenoval veci Sťažovateľa so starostlivosťou riadneho hospodára v rozmedzí rokov 1999 – 2005 až vydania rozhodnutia o vyškrtnutí zo zoznamu správcov v septembri 2005 – právoplatného dňa 13. 9. 2005

Zlyhanie Starého „Správcu“ Konkurznej podstaty, ktorý v iniciovaných súdnych konaniach nevyčerpal všetky právne prostriedky SR a Európskych súdnych inštitúcií

Zlyhanie Nového „Správcu“ konkurznej podstaty SKP II, ktorý nepreveril legitimitu Starého „Správcu“ konkurznej podstaty SKP I

Zlyhanie Nového „Správcu“ konkurznej podstaty SKP II, ktorý uplatnil žalobou náhradu škody voči starému SKP I až v roku 2015 teda až 10 rokov po ukončení jeho

funkcie správcu Ministerstvom spravodlivosti SR a 6 rokov po (svojom) vymenovaní do funkcie Správcu - SKP II.

Zlyhanie súdu, ktorý v roku 1998 odignoroval skutočnosť, že po rozdelení ČSFR legislatíva SR nepovoľovala expresis verbis zapísať občana cudzieho štátu do zoznamu Správcov konkurznej podstaty v Slovenskej republike,

Zlyhanie MS SR a Krajského súdu v Bratislave, ktorý v roku 1998 v konkrétnom prípade návrhu na zápis do zoznamu správcov odignoroval fakt, že návrh podávala advokátska kancelária so sídlom v SR a nie fyzická osoba s bydliskom v ČR a nevydala zodpovedajúco znejúce (potvrdzujúce) rozhodnutie,

Zlyhanie súdu keď vymenoval za Správcu konkurznej podstaty v konaní 38 K 39/95 KS Ba právnickú kanceláriu/advokáta v SR a nie fyzickú osobu z ČR - nositeľa práv,

Zlyhanie súdu keď tento ignoroval nečinnosť SKP I v rokoch 2002 – 2005

Zlyhanie súdu keď tento ignoroval nečinnosť SKP I v rokoch 2005 – 2008

Zlyhanie súdu keď nevyzval SKP I ihneď po výmaze z Registra správcov SR v roku 2005 o odovzdanie agendy konania 38 K 39/95 KS Ba.

Zlyhanie súdu keď neustanovil bez zbytočného omeškania v roku 2005 – ihneď po vyčiarknutí SKP I zo zoznamu správcov konkurznej podstaty SR ďalšieho/nového správcu konkurznej podstaty.

Zlyhanie súdu, že vykonával dohľad nad priebehom konkurzného konania 38 K 39/95 tak liknavo, že SKP II uplatnil náhradu škody voči Starému „Správcovi“ až v roku 2015 teda až 6 rokov po jeho ustanovení za Správcu.

Zlyhanie súdu keď vydal závadné uznesenie z 5. 12. 2005 číslo 38 K 39/95-1051 o odvolaní SKP I a menovaní SKP II kde ako účastníka uviedol, osobu, ktorá nebola účastníkom a už nebola ani Správcom konkurznej podstaty nakoľko nespĺňala zákonné kritériá.

Zlyhanie súdu keď nezabezpečil riadne doručenie uznesenia číslo 38 K 39/95-1051 o odvolaní SKP I na adresu subjektu, ktorý bol nositeľom oprávnenia – teda do Českej republiky.

Zlyhanie súdu keď vyznačil na uznesení číslo 38 K 39/95-1051 právoplatnosť.

Zlyhanie súdu keď nechal konať SKP II od roku 2008 do roku 2015 ako Správca konkurznej podstaty, pričom nezabezpečil aby SKP I mal možnosť riadne odovzdať dokumentáciu správcu

Zlyhanie súdu keď odmietol z uznesenia číslo 38 K 39/95-1051 v septembri 2015 vymazať doložku právoplatnosti

Zlyhanie súdu keď bez akéhokoľvek preverenia tvrdenia SKP II ohľadne zdravotných problémov, v čase keď sa tento dostal k informáciám týkajúcich sa majetku, imania a archívu Sťažovateľa zbavil tohto funkcie a vymenoval ďalšieho SKP III (a to napriek tomu, že od roku 2009 odmietal evidovať PN Sťažovateľa a opakovane mu udeľoval za Práceschopnosť pokuty).»

14. Sťažovateľ 27. augusta 2015 požiadal krajský súd o reparáciu existujúceho nezákonného stavu a nadväzne 3. septembra 2015 o výmaz doložky právoplatnosti z napadnutého uznesenia. Predmetná žiadosť bola krajským súdom 17. septembra 2015 odmietnutá s tým, že opravný prostriedok nie je k dispozícii, resp. nebol pripustený. Z uvedeného podľa sťažovateľa vyplýva, že vyčerpal všetky opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje, a preto je dodržaná dvojmesačná lehota na podanie sťažnosti.

15. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol nálezom, v ktorom vysloví:

„Krajský súd v Bratislave porušoval v priebehu konania 38 K 39/95 právo Sťažovateľa na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 142 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, resp. základné právo na spravodlivé súdne konanie (the right to a fair trial) podľa čl. 1 ods. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Toto porušenie bolo manifestované:

- Uznesením 38 K 39/95-1051 zo dňa 5. 12. 2008*
- vyznačením doložky právoplatnosti na vyššie uvedenom uznesení k 13. 1. 2009, ktorú Krajský súd v Bratislave odmietol dňa 17. 9. 2015 zrušiť.*

Krajskému súdu v Bratislave sa ukladá zrušiť doložku právoplatnosti nezákonne vyznačenú na Uznesení 38 K 39/95-1051 zo dňa 5. 12. 2008 a neporušovať v priebehu konania 38 K 39/95 právo Sťažovateľa na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 142 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, resp. základné právo na spravodlivé súdne konanie (the right to a fair trial) podľa čl. 1 ods. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.“

16. Podaním doručeným ústavnému súdu mailom 11. apríla 2016 sťažovateľ navrhol rozšírenie petitu svojej sťažnosti tak, aby ústavný súd rozhodol, že krajský súd porušil jeho označené práva tým, že nesprávne vyznačil právoplatnosť na uznesení sp. zn. 38 K 39/93 z 1. februára 2016, ktorým bol odvolaný správca konkurznej podstaty [REDAKOVANÉ] a za správkyňu konkurznej podstaty bola menovaná [REDAKOVANÉ], opäť z dôvodu nenaplnenia podmienok pre nadobudnutie právoplatnosti a vykonateľnosti.

17. Podaním doručeným ústavnému súdu mailom 15. apríla 2016 a následne poštou 13. mája 2016 sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vydal dočasné opatrenie, ktorým odloží vykonateľnosť napadnutého uznesenia krajského súdu, ako aj uznesenia krajského súdu z 1. februára 2016, zakáže krajskému súdu, ako aj správkyňi konkurznej podstaty [REDAKOVANÉ] (piata v poradí) vykonávať akékoľvek úkony v konaní vedenom pod sp. zn. 38 K 39/95 až do právoplatného rozhodnutia vo veci samej.

II.

18. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

19. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním

a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

20. Ústavný súd k namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa uvádza, že napriek kvalifikovanému právnomu zastúpeniu sťažovateľ nesprávne označil príslušné ustanovenie dohovoru, keď namiesto čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý garantuje právo na spravodlivý súdny proces, ktoré slovne identifikoval, označil ako právo, ktorého porušenie namieta, čl. 1 ods. 6 dohovoru, ktoré dohovor neobsahuje. Ústavný súd preto ustálil petit sťažnosti tak, ako je uvedený v záhlaví tohto rozhodnutia, z ktorého vyplýva, že sťažovateľ namieta porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 142 ods. 3 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v konkurznej veci vedenej krajským súdom pod sp. zn. 38 K 39/95, v ktorej má postavenie úpadcu. V predmetnej veci malo dôjsť k porušeniu označených práv sťažovateľa uznesením sp. zn. 38 K 39/95 z 5. decembra 2008, ktorým krajský súd zbavil advokáta funkcie správcu konkurznej podstaty a ustanovil za novú správkyniu konkurznej podstaty, ako aj postupom krajského súdu v súvislosti s vyznačením doložky právoplatnosti na tomto uznesení, ktorá bola podľa tvrdenia sťažovateľa vyznačená nesprávne, keďže neboli splnené podmienky pre nadobudnutie právoplatnosti a vykonateľnosti tohto rozhodnutia z dôvodu jeho riadneho nedoručenia advokátovi. Krajský súd návrhu sťažovateľa na výmaz doložky právoplatnosti na predmetnom uznesení nevyhovel v oznámení zo 17. septembra 2015.

21. V súvislosti s podaniami sťažovateľa doručenými ústavnému súdu mailom 11. apríla 2016 a 15. apríla 2016 (doplnené písomne 13. mája 2016) vychádzajúc zo znenia

§ 42 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (účinného v rozhodnom čase), ktorý ústavný súd aplikuje na základe § 31a ods. 1 zákona o ústavnom súde, ústavný súd uvádza, že podanie bolo možné urobiť písomne, ústne do zápisnice, elektronickými prostriedkami alebo telefaxom. Podanie obsahujúce návrh vo veci samej alebo návrh na nariadenie predbežného opatrenia, ktoré bolo urobené elektronickými prostriedkami, treba doplniť písomne alebo ústne do zápisnice najneskôr do troch dní; podanie, ktoré bolo podpísané zaručeným elektronickým podpisom, doplniť netreba. Na podania, ktoré neboli v tejto lehote doplnené, sa neprihliada. Na základe uvedeného ústavný súd na predmetné podania sťažovateľa neprihliadol.

22. Vo vzťahu k namietanému uzneseniu krajského súdu ústavný súd poukazuje na § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, v zmysle ktorého sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

23. Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (napr. I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 55/02, III. ÚS 62/02). Jednou zo zákonných podmienok na jej prijatie na ďalšie konanie je jej podanie v zákonom ustanovenej lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu do základných práv alebo slobôd sťažovateľa.

24. Ako zo sťažnosti, z jej príloh a zo zistení ústavného súdu vyplýva, napadnuté uznesenie krajského súdu z 5. decembra 2008, ktoré nadobudlo právoplatnosť 13. januára 2009, bolo uverejnené v Obchodnom vestníku č. 240/2008 z 12. decembra 2008. Sťažovateľ odvíja splnenie dvojmesačnej zákonnej lehoty na podanie sťažnosti od subjektívnych okolností (jeho rozhodnutia nazrieť do spisu advokáta – prvého správcu konkurznej podstaty vedeného ministerstvom až v auguste 2015, z ktorého sa dozvedel skutočnosti o adrese prvého správcu konkurznej podstaty), teda až po uplynutí siedmich rokov

od vydania napadnutého uznesenia krajského súdu. Podľa názoru ústavného súdu vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu z hľadiska plynutia lehoty na podanie sťažnosti zostáva ako relevantný dátum pre posúdenie včasnosti podania sťažnosti dátum uverejnenia uznesenia krajského súdu v Obchodnom vestníku 12. decembra 2008, z čoho jednoznačne vyplýva, že sťažovateľ sa ochrany svojich označených práv domáha zjavne až po uplynutí zákonnej lehoty dvoch mesiacov uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

25. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa odmietol v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako oneskorene podanú.

26. V súvislosti so sťažovateľom namietaným postupom krajského súdu, ktorý po oznámení skutočností o nesplnení podmienok nadobudnutia právoplatnosti na uznesení krajského súdu z 5. decembra 2008 odmietol v oznámení zo 17. septembra 2015 vymazať doložku právoplatnosti na základe návrhu sťažovateľa, ústavný súd dodáva, že doložka právoplatnosti je úradným osvedčením o právnej skutočnosti, ktorou je nadobudnutie právnej moci rozhodnutia, a svedčí jej prezumpcia správnosti. Pokiaľ sťažovateľ po siedmich rokoch od nadobudnutia právoplatnosti uznesenia krajského súdu začal vyvíjať iniciatívu na zistenie skutočností preukazujúcich nesprávny postup krajského súdu pri vyznačovaní doložky právoplatnosti na predmetnom rozhodnutí v dôsledku nenaplnenia podmienok zákonného spôsobu doručovania a v tejto súvislosti namieta porušenie ním označených práv, javia sa jeho tvrdenia ako účelové a rozporné, najmä pokiaľ v jeho konkurznej veci je v súčasnosti ustanovený už v poradí piaty správca konkurznej podstaty.

27. Ústavný súd ďalej konštatuje, že vyznačenie doložky právoplatnosti na rozhodnutí, ktoré nie je právoplatné (za predpokladu pravdivosti skutočností tvrdených sťažovateľom), je potrebné posudzovať ako nesprávny úradný postup krajského súdu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, podľa ktorého štát zodpovedá za škodu (sťažovateľ tvrdí, že došlo k zásahu do jeho majetkových práv), ak v príčinnej súvislosti s uvedeným nesprávnym úradným postupom k takej škode došlo, a preto v danej veci nie je daná právomoc ústavného súdu.

28. Ústavný súd tiež poznamenáva, že sťažovateľom označený čl. 142 ods. 3 ústavy síce ukladá súdom povinnosť vyhlasovať rozsudky verejne a v mene Slovenskej republiky a porušenie tejto povinnosti zakladá porušenie základného práva fyzických a právnických osôb na spravodlivé konanie, z označeného ustanovenia nevyplýva základné právo alebo sloboda, ktorých porušenie by bolo možné priamo namietať, resp. domáhať sa ich ochrany. Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol pre zjavnú neopodstatnenosť.

29. Ústavný súd ďalej dodáva, že sťažovateľ bližšie nešpecifikoval, ktoré základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy malo byť porušené napadnutým uznesením krajského súdu, resp. napadnutým postupom krajského súdu, ani z odôvodnenia sťažnosti žiadne relevantné tvrdenia o porušení tohto článku ústavy krajským súdom nevyplývajú. V súvislosti s uvedenými nedostatkami ústavný súd pripomína, že tieto nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na takýto postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom, pričom z doterajšej rozhodovacej činnosti ústavného súdu jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (napr. IV. ÚS 77/08, I. ÚS 368/2010, III. ÚS 357/2010, II. ÚS 309/2010, I. ÚS 162/2010, IV. ÚS 234/2010, III. ÚS 206/2010, IV. ÚS 159/2010, IV. ÚS 213/2010, IV. ÚS 134/2010). Z uvedeného dôvodu ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

30. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd už ďalšími návrhmi sťažovateľa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. októbra 2016